

Arrest

nr. 276 866 van 1 september 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE BUISSET
Sint-Quentinstraat 3/3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 maart 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 mei 2022 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. QUESTIAUX, die loco advocaat M. DE BUISSET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 oktober 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 28 maart 2022 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4; 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.10.2020 werd ingediend door.

Naam: L. F. (..)

Voorna(a)m(en): E. (..)

Nationaliteit: Brazilië

Geboortedatum: (...)1966

Geboorteplaats: Goiânia

R.R. xxx

Verblijvende te : (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende opnieuw een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in toepassing van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, en meer specifiek als bloedverwant in opgaande lijn van zijn meerderjarige Italiaanse schoonzoon, de genaamde L. V. L. (..) (RR: xxx) in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. Dit gebeurde op 05.10.2020. Deze aanvraag tot verblijf werd middels een bijlage 20 (zonder bevel) geweigerd op 02.04.2021. U stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 28.09.2021 en bij arrest n° 261 280 werd voormelde beslissing van de DVZ vernietigd. Thans dient de aanvraag van 05.10.2020 echter opnieuw geweigerd te worden; betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon vóór de komst naar België en tot op het moment van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Volgende documenten worden door betrokkene voorgelegd ter staving van het ten laste zijn:

* Attesten van het OCMW Grimbergen dd. 16.12.2019 en dd. 27.11.2020 dat betrokkene, de referentiepersoon en de inwonende dochter van betrokkene tot op datum van de afgifte van de attesten geen financiële steun van het OCMW genoten hebben.

* Loonfiches van tewerkstelling bij R. Sprl op naam van de referentiepersoon en van L. D. S. R. (..), dochter van betrokkene, met wie referentiepersoon samenwoont en stortingsbewijzen ABVV Vlaams Brabant van de referentiepersoon.

* Verzendbewijzen via Alpha transfers periode 2017-2019 (14 stortingen) - verzendbewijzen via Bel Money en verzendbewijzen via Banco do Brasil voor het jaar 2018 (12 stortingen) en verzendbewijzen via Ria voor de periode 2016 - 2019 (4 stortingen).

* Attesten van inkomstenbelasting van Brazilië - boekjaar 2019 / kalenderjaar 2018 en boekjaar 2020 / kalenderjaar 2019. Uit deze attesten blijkt dat betrokkene gehuwd zou zijn. Er ligt geen attest van ongehuwdheid voor, in tegendeel er werd een huwelijksakte (M. B. D. S. (..), echtgenote dd. 23.04.2018) voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene wel degelijk gehuwd is. Nergens blijkt dat betrokkene burgerlijke staat inmiddels is gewijzigd.

* Attest van inkomstenbelasting van Brazilië op naam van M. B. D. S. (..) (echtgenote van betrokkene) boekjaar 2020/ kalenderjaar 2019, waaruit ook de band met betrokkene blijkt en dat zij wel degelijk over inkomsten beschikte, al worden ze door betrokkene als onvoldoende beschouwd, waardoor hij voorhoudt ten laste te zijn, in het kader van onderhavige aanvraag.

Welnu van echtgenoten kan verondersteld worden dat ze ten laste van elkaar zijn en elkaar, waar en indien nodig voorzien van de nodige bestaansmiddelen om in hun levensonderhoud te voorzien. Betrokkene gaf, in het kader van verzoekschrift aan de RW aan dat de inkomsten uit zijn echtgenote haar professionele activiteit dusdanig onvoldoende zijn, dat hij wel degelijk ten laste is van de referentiepersoon. Om echter het onvermogen aan te tonen moet betrokkene niet enkel aantonen dat hij zelf geen inkomsten had, maar ook dat hij geen onroerende goederen in het herkomstland bezit. Gezien hij gehuwd is, dient hij ook aan te tonen dat zijn echtgenote evenmin onroerende goederen bezit. Betrokkene heeft weliswaar geargumenteed dat de inkomsten van zijn echtgenote onvoldoende zijn, maar enig materieel bewijs dat hij noch zijn echtgenote enig onroerend goed bezitten, werd niet overlegd. Het onvermogen in hoofde van zowel betrokkene als diens echtgenote, werd dus niet afdoende aangetoond.

Aangezien de onvermogenheid van betrokkene niet afdoende werd aangetoond, kan ook niet blijken dat de voorgelegde stortingen betrokkene in staat moesten stellen om in zijn levensonderhoud te voorzien en er dus daadwerkelijk sprake is/was van een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en zijn Italiaanse schoonzoon.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt dus niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 18.12.2019 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Gezien de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende is aangetoond voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te bekomen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Premier moyen, pris de la violation des articles 40bis et 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, du principe de bonne administration, dont le devoir de soin et minutie, du principe de proportionnalité en tant que principe général de droit, de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme et de l'article 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne

La partie requérante est à charge de son beau-fils, de nationalité italienne, résidant en Belgique. Elle a sollicité le regroupement familial sur pied de l'article 40bis de la loi du 15 décembre 1980, transposant en droit belge les articles 2 et 7 de la directive 2004/38. La partie adverse, dans la décision entreprise, estime que le requérant n'a pas démontré qu'au Brésil, il ne disposait pas suffisamment de ressources et qu'il était à charge de sa femme au pays.

La notion d'être « à charge » visée à l'article 2 de la directive 2004/38, a fait l'objet de plusieurs arrêts de principes de la Cour de Justice. La Commission européenne, se référant à cette jurisprudence, a dessiné les lignes directrices destinées à améliorer la transposition et l'application de la directive 2004/38. Elle explicite la notion de « membres de la famille à charge » comme suit :

« Pour déterminer si des membres de la famille sont à charge, il convient d'apprécier au cas par cas si, compte tenu de leur situation financière et sociale, ils ont besoin d'un soutien matériel pour subvenir à leurs besoins essentiels dans leur pays d'origine ou le pays d'où ils venaient lorsqu'ils ont demandé à rejoindre le citoyen de l'Union (et non dans l'État membre d'accueil où séjourne ce dernier). Dans ses arrêts sur la notion de dépendance, la Cour ne s'est référée à aucun niveau de vie pour déterminer le besoin de soutien financier devant être apporté par le citoyen de l'Union.

La directive ne fixe aucune condition quant à la durée minimale de dépendance ni quant au montant du soutien matériel apporté, tant que la dépendance est réelle et de nature structurelle.

Les membres de la famille à charge sont tenus d'apporter la preuve écrite de leur qualité de personne à charge. Une telle preuve peut être faite par tout moyen approprié, ainsi que l'a confirmé la Cour. Lorsque les membres de la famille concernés sont en mesure d'apporter la preuve de leur dépendance par d'autres moyens qu'une attestation délivrée par l'autorité compétente du pays d'origine ou du pays de provenance, l'État membre d'accueil est tenu de reconnaître leurs droits. Toutefois, le simple engagement du citoyen de l'Union de prendre en charge le membre de la famille concerné ne suffit pas en soi à établir l'existence d'une dépendance »

Dès 1987, la Cour, dans l'arrêt LEBON C-316/85, pose comme principe que les dispositions qui consacrent la libre circulation des travailleurs et le regroupement avec leur famille doivent être interprétées largement :

« (...) la qualité de membre de la famille à charge résulte d'une situation de fait. Il s'agit d'un membre de la famille dont le soutien est assuré par le travailleur, sans qu'il soit nécessaire de déterminer les raisons

du recours à ce soutien et de se demander si l'intéressé est en mesure de subvenir à ses besoins par l'exercice d'une activité rémunérée.

Cette interprétation est exigée par le principe selon lequel les dispositions qui consacrent la libre circulation des travailleurs, partie des fondements de la Communauté, doivent être interprétées largement ».

Dans l'arrêt JIA C-1/05, la Cour a jugé que :

« 40. Les États membres doivent exercer leurs compétences dans ce domaine dans le respect tant des libertés fondamentales garanties par le traité CE que de l'effet utile des dispositions des directives comportant des mesures pour abolir, entre eux-mêmes, les obstacles à la libre circulation des personnes, afin que l'exercice du droit de séjour des citoyens de l'Union européenne et des membres de leur famille sur le territoire de tout État membre soit facilité (voir, par analogie, arrêt du 25 mai 2000, Commission/Italie, C-424/98, Rec. p. I-4001, point 35) ».

En l'absence de précision quant au mode de preuve admis, une telle preuve peut être faite par tout moyen approprié (§41, arrêt JIA C-1/05).

Après avoir rappelé que « les dispositions qui, telle la directive 2004/38, consacrent la libre circulation des citoyens de l'Union, partie des fondements de l'Union, doivent être interprétées largement », la Cour a précisé, dans l'arrêt REYES C-423/12 que le versement régulier d'une somme d'argent à un membre de famille est de nature à démontrer qu'une situation de dépendance réelle existe entre ce membre de famille et le citoyen de l'Union (§24).

Votre Conseil a déjà souligné que le pouvoir d'appréciation dont dispose la partie adverse afin de déterminer si le membre de famille est « à charge » doit être exercé de manière raisonnable.

Ce pouvoir d'appréciation impose par ailleurs un devoir de motivation renforcé (R.v.v. n°211.725 du 26.10.2018).

En l'occurrence:

- la partie adverse estime que le requérant n'a pas démontré que ses ressources sont insuffisantes pour subvenir à ses besoins et que l'aide de la personne qui lui ouvre le droit lui est nécessaire car il n'a pas démontré, que ni lui, ni son épouse n'avaient pas de bien immobilier.

Pour parvenir à cette conclusion, la partie adverse n'a pas tenu compte des explications se trouvant dans le document soutenant la demande de séjour du requérant qui indiquaient clairement que les revenus de la compagne de Monsieur n'étaient pas suffisants pour subvenir au requérant et des documents déposés dans le cadre de la demande de séjour. En effet, ils ont déposés leur feuille d'impôt où il est repris qu'ils ne perçoivent pas de revenus pour des biens immobiliers ou qu'ils ont des revenus issus de tels biens.

En ne prenant pas en compte ces différents documents et explications, la partie adverse impose à la requérante une charge de la preuve disproportionnée. Cette dernière est en effet contrainte de prouver un fait négatif, ce qui ne peut être aisément effectué (voir, en ce sens, l'arrêt REYES précité). L'exigence d'une telle démonstration supplémentaire met à mal l'effet utile de la directive 2004/38, et est incompatible avec la notion d'être « à charge » telle d'interprétée par la directive. D'autant plus que le requérant a déposé la preuve de versements d'argent réguliers qui démontrent bien qu'il était à charge de sa fille et son beau-fils.

- La Commission a souligné que la directive ne fixe aucune condition quant à la durée minimale de dépendance ni quant au montant du soutien matériel apporté, tant que la dépendance est réelle et structurelle.

La partie requérante a démontré qu'il était toujours marié au Brésil et a produit les montants que percevaient sa compagne. Il ressort clairement de ces documents que ces revenus ne peuvent être suffisants vu le niveau de vie au Brésil.

Vu les revenus de la compagne du requérant, dénoncés, par la partie requérante dans sa demande, mais non rencontrés dans la décision, cette aide est indispensable pour que la partie requérante puisse subvenir à ses besoins essentiels.

En effet, dans le courrier, il était clairement mis en avant que la compagne du requérant perçoit un montant de 150 euros par mois (environ 1000 real par mois). Le salaire moyen au Brésil est de 276 euros. Les revenus de Madame M. B. (...) sont insuffisants pour conclure que le requérant est à sa charge. Elle a également deux enfants à sa charge. A titre d'exemple, il ressort d'un site internet nommé Numbo (pièce 2) que le coût de la vie au Brésil est le suivant :

o Un loyer pour un appartement 1 chambre dans le centre-ville ou en dehors du centre-ville varie entre 1265 et 875 real.

o Les charges pour appartement de base sont environ de 322 real.

o A cela, il faut encore ajouter, le transport, la nourriture, les frais de téléphone, ...

Il ressort très clairement de ces différents éléments qu'un salaire de 1000 real par mois n'est pas suffisant pour subvenir aux besoins de deux personnes et que sans l'aide de sa fille et beau-fils le requérant n'aurait pas pu subvenir à ses besoins.

D'autre part, dans les feuilles d'impôt déposés par le requérant, il est également indiqué qu'il n'y a pas d'autres revenus issus d'autres

La partie adverse n'a pas pris en considération la situation du requérant qui a clairement indiqué dans sa deuxième demande de regroupement familial que les revenus perçus par sa compagne n'étaient pas suffisants.

D'ailleurs ce lien de dépendance doit être présumé au vu des montants versés et de leur régularité.

Il résulte de ce qui précède que la décision entreprise n'est pas valablement motivée, au vu des enjeux de la demande (arrêt CE du 8.11.2010 n°208.773), de la marge de manoeuvre dont dispose la partie adverse (arrêt Rvv du 26.10.2018 n°211.725) et de l'importance de garantir la libre circulation des citoyens de l'Union (arrêt JIA et REYES). Elle viole les articles 40bis et 62 de la loi du 15 décembre 1980, 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, le principe de bonne administration précisé au moyen, et la foi due aux actes. La partie adverse impose en outre une charge de la preuve disproportionnée, et viole le principe de proportionnalité et l'article 40bis de la loi du 15 décembre 1980, interprété à la lumière des articles 2 et 7 de la directive et de la jurisprudence de la Cour.

L'article 3 de la loi du 29 juillet 1991 impose que la motivation des actes administratifs soit adéquate. Il est de jurisprudence constante du Conseil d'Etat que :

« Pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, tout acte administratif, au sens de l'article 1er, doit faire l'objet d'une motivation formelle, laquelle consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. La motivation doit être claire, complète, précise et adéquate afin de permettre aux intéressés de vérifier que la décision a été précédée d'un examen des circonstances de l'espèce. L'étendue de la motivation doit être proportionnelle à l'importance de la décision prise. (C.E. 8.11.2010, n°208.773) »

La décision relative à la reconnaissance d'un droit de séjour sur base de la vie familiale est indubitablement importante, puisqu'elle a trait notamment à l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme, et l'article 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne.

Dans la décision entreprise, la partie adverse affirme que la requérant n'a pas démontré que ses ressources sont insuffisantes pour subvenir à ses besoins et que l'aide de la personne qui lui ouvre le droit lui est nécessaire.

Deuxième branche

La demande est rejetée, car il semble que le requérant, ni son épouse n'ont pas démontré qu'ils n'avaient pas de patrimoine et que cela doit être démontré pour qu'ils soient à charge.

La dépendance financière peut être démontrée par toute voie de droit.

Dans un arrêt du 31 janvier 2013 n°96 298, votre Conseil a déclaré ce qui suit :

En l'occurrence, le Conseil constate, à l'examen du dossier administratif, qu'à l'appui de sa demande, le requérant a produit, notamment, divers documents visés dans la décision attaquée, au vu desquels la partie défenderesse a notamment indiqué que « les attestations produites (précisant que l'intéressé n'est connu en Macédoine comme travailleur, ni bénéficiaire de revenus, ni assujetti aux contributions, ni bénéficiaire de prestations sociales) n'établissent pas suffisamment que l'intéressé ne dispose [...] pas de ressources suffisantes : rien n'exclu[t] d'une part une prise en charge locale par un tiers ni d'autre part que l'intéressé peut se prévaloir de biens mobiliers ou immobiliers ». Il observe qu'alors que lesdits documents tendent à démontrer la dépendance financière du requérant à l'égard du regroupant, le dossier administratif ne révèle quant à lui aucun élément permettant à la partie défenderesse de penser que le requérant bénéficierait d'autres ressources ou serait à la charge d'une autre personne au pays d'origine, en sorte que l'exigence supplémentaire d'une preuve négative apparaît en l'espèce déraisonnable au regard du prescrit de l'article 40ter, lu à la lumière de la jurisprudence de la Cour de Justice de l'Union européenne. Partant, la partie défenderesse n'a pas adéquatement motivé sa décision.

Cette jurisprudence s'applique au cas d'espèce étant donné que la partie requérante a fourni de nombreux éléments démontrant qu'il était à charge de sa belle-famille. Aucun élément dans le dossier ne vient contredire les éléments qu'il a déposés.

En déclarant que ni le requérant, ni son épouse ne démontrent qu'ils n'ont pas de biens immobiliers, la partie adverse commet une erreur étant donné que plusieurs documents déposés dans le cadre de la demande de séjour démontrent qu'ils n'ont pas de biens immobiliers, ni de revenus (cfr fiches d'impôts). D'autre part, la partie adverse ne peut pas se concentrer uniquement sur cet élément pour déterminer si le requérant est à charge, mais également sur d'autres éléments comme la régularité des versements, les revenus des parties, ...

Dans un arrêt de votre conseil, du 28 octobre 2018, n°211725, il a été mis en avant, que le fait de posséder ou non du patrimoine doit également être analysé en prenant en considération les autres éléments du dossier. Il ne s'agit pas de l'élément principal d'une demande :

“Bijkomend moet aangenomen worden dat de kern van het begrip “ten laste” zijn in hoofddorde een actieve ondersteuning vereist door de referentiepersoon, hetzij financieel hetzij materieel. Het betreft immers een beoordeling van een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid wordt gesteund door de burger van de Unie of door diens echtgenoot teneinde in de basisbehoeften te voorzien. Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoont. Ten overvloede blijkt, zoals supra reeds aangehaald uit de rechtspraak waar verweerder zelf naar verwijst in de nota, dat wanneer een referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, de feitelijke omstandigheden reeds van die aard zijn dat zij een reële situatie van afhankelijkheid kunnen aantonen. Een bewijs van onvermogen dient volgens die rechtspraak dan ook als bijkomend te worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27).”

En l'espèce, comme cela a été démontré, le requérant a déposé de nombreux documents démontrant qu'il était à charge de sa fille et son beau-fils et qu'il ne possédait pas de ressources aux pays. D'ailleurs dans les différentes déclarations d'impôts remises par le requérant, il ressort que sa compagne n'a pas de biens. La demande doit donc être analysée en prenant tous les éléments en considération (explications, documents, ...) ce qui ne semble pas être le cas.

Et enfin, la précédente décision avait été annulée pour les raisons suivantes :

“Samen met de verzoekende partij stelt de Raad vast dat de verwerende partij voormeld schrijven niet in ogenschouw heeft genomen. De verwerende partij motiveert enkel dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat de echtgenote van verzoekende partij een inkomen heeft en bijgevolg niet kan gesteld worden dat verzoekende partij in het herkomstland onvermogen is waardoor zij zou afhangen van de stortingen van de referentiepersoon om in haar basisbehoeften te voorzien. Zoals de verzoekende partij evenwel stelt heeft zij nooit verzwegen dat haar echtgenote in Brazilië een inkomen heeft maar heeft zij erop gewezen dat dit inkomen ruim onvoldoende is. Het kwam aan de verwerende partij toe - indien zij de aanvraag weigert - te motiveren waarom deze argumentatie van verzoekende partij niet opgaat, hetgeen zij evenwel niet gedaan heeft. Het is niet aan de Raad om daaromtrent zelf standpunt in te nemen.”

A la lecture de la décision, il ressort que la partie adverse n'a pas pris en considération, ces différentes explications et n'a pas expliqué pourquoi les revenus étaient insuffisants. En effet, dans les différents extraits des impôts déposés par les parties, il est démontré qu'ils n'ont pas de revenus sur les biens immobiliers et qu'ils ne possèdent pas de biens immobiliers. Il s'agit d'une mauvaise analyse des différents documents qui ont été déposés dans le cadre de la demande de séjour. Aucune motivation n'est reprise dans la décision attaquée concernant ce point.

La Cour de Justice de l'Union européenne a déjà jugé que le fait qu' « un citoyen de l'Union procède régulièrement, pendant une période considérable, au versement d'une somme d'argent à ce descendant, nécessaire à ce dernier pour subvenir à ses besoins essentiels dans l'État d'origine, est de nature à démontrer qu'une situation de dépendance réelle de ce descendant par rapport audit citoyen existe » (arrêt Reyes, C-432/12 du 16.1.2014).

Il résulte de ce qui précède que la décision entreprise viole le principe de bonne administration, dont le devoir de soin et de minutie. La décision entreprise n'est en outre pas valablement motivée, violant les articles 40bis et 62 de la loi du 15 décembre 1980, ainsi que les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991. Ces violations sont d'autant plus patentes que le droit à la vie familiale de la requérante, protégé par l'article 7 de la Charte et l'article 8 de la Convention, est en jeu.”

2.2. De bestreden beslissing geeft duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite. Met name wordt uitgebreid uiteengezet waarom verzoekende partij middels de bijgebrachte stukken niet afdoende aantoont dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van haar Italiaanse schoonzoon. De motivering van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig is, kan aldus op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen. Ze laat verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Hierdoor is het doel dat wordt beoogd met de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, bereikt.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij, waar zij aanvoert dat de bestreden beslissing onzorgvuldig en kennelijk onredelijk werd genomen, in wezen de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheids- of proportionaliteitsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad evenmin toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State; RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad wijst er verder op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gesteund. Op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een burger van de Unie:

“4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Verzoekende partij, die gezinshereniging aanvraagt in functie van haar Italiaanse schoonzoon, dient aldus aan te tonen dat zij “ten laste” is van de referentiepersoon. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de voorwaarde van “ten laste” zijn, invult door *in casu* het bewijs te vragen van het bestaan van een afhankelijkheidsrelatie, dit is financieel en/of materieel, van verzoekende partij ten aanzien van haar Italiaanse schoonzoon van in het land van herkomst. Verzoekende partij betwist deze invulling van de voorwaarde “ten laste” zijn niet, die overigens in lijn ligt met de rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ C-1/05, *Yunying Jia t. Migrationsverket*, 9 januari 2007; HvJ C-423/12, *Flora May Reyes t. Zweden*, 16 januari 2014) en de rechtspraak van de Raad van State (zie RvS 3 juni 2014, nr. 10.539; RvS 12 december 2013, nr. 225.447). De noodzaak van financiële of materiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarde van het “ten laste” zijn vrij en rust de bewijslast daartoe op de verblijfsaanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren dat de verwerende partij discretionair oordeelt of verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit. In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij rekening te hebben gehouden met de stukken die in het kader van de betreffende aanvraag tot gezinshereniging werden voorgelegd. Zij beoordeelt deze als volgt:

“Volgende documenten worden door betrokkene voorgelegd ter staving van het ten laste zijn:

** Attesten van het OCMW Grimbergen dd. 16.12.2019 en dd. 27.11.2020 dat betrokkene, de referentiepersoon en de inwonende dochter van betrokkene tot op datum van de afgifte van de attesten geen financiële steun van het OCMW genoten hebben.*

** Loonfiches van tewerkstelling bij R. Sprl op naam van de referentiepersoon en van L. D. S. R. (...), dochter van betrokkene, met wie referentiepersoon samenwoont en stortingsbewijzen ABVV Vlaams Brabant van de referentiepersoon.*

** Verzendbewijzen via Alpha transfers periode 2017-2019 (14 stortingen) - verzendbewijzen via Bel Money en verzendbewijzen via Banco do Brasil voor het jaar 2018 (12 stortingen) en verzendbewijzen via Ria voor de periode 2016 - 2019 (4 stortingen).*

** Attesten van inkomstenbelasting van Brazilië - boekjaar 2019 / kalenderjaar 2018 en boekjaar 2020 / kalenderjaar 2019. Uit deze attesten blijkt dat betrokkene gehuwd zou zijn. Er ligt geen attest van ongehuwdheid voor, in tegendeel er werd een huwelijksakte (M. B. D. S. (...), echtgenote dd. 23.04.2018) voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene wel degelijk gehuwd is. Nergens blijkt dat betrokkene burgerlijke staat inmiddels is gewijzigd.*

** Attest van inkomstenbelasting van Brazilië op naam van M. B. D. S. (...) (echtgenote van betrokkene) boekjaar 2020/ kalenderjaar 2019, waaruit ook de band met betrokkene blijkt en dat zij wel degelijk over inkomsten beschikte, al worden ze door betrokkene als onvoldoende beschouwd, waardoor hij voorhoudt ten laste te zijn, in het kader van onderhavige aanvraag.*

Welnu van echtgenoten kan verondersteld worden dat ze ten laste van elkaar zijn en elkaar, waar en indien nodig voorzien van de nodige bestaansmiddelen om in hun levensonderhoud te voorzien. Betrokkene gaf, in het kader van verzoekschrift aan de RVV aan dat de inkomsten uit zijn echtgenote haar professionele activiteit dusdanig onvoldoende zijn, dat hij wel degelijk ten laste is van de referentiepersoon. Om echter het onvermogen aan te tonen moet betrokkene niet enkel aantonen dat hij zelf geen inkomsten had, maar ook dat hij geen onroerende goederen in het herkomstland bezit. Gezien hij gehuwd is, dient hij ook aan te tonen dat zijn echtgenote evenmin onroerende goederen bezit. Betrokkene heeft weliswaar geargumenteed dat de inkomsten van zijn echtgenote onvoldoende zijn, maar enig materieel bewijs dat hij noch zijn echtgenote enig onroerend goed bezitten, werd niet overlegd. Het onvermogen in hoofde van zowel betrokkene als diens echtgenote, werd dus niet afdoende aangetoond.

Aangezien de onvermogensheid van betrokkene niet afdoende werd aangetoond, kan ook niet blijken dat de voorgelegde storting betrokkene in staat moesten stellen om in zijn levensonderhoud te voorzien en er dus daadwerkelijk sprake is/was van een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en zijn Italiaanse schoonzoon.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt dus niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.”

2.5. Verzoekende partij betoogt dat om tot de vaststelling te komen dat zijzelf of haar echtgenote geen onroerend goed bezit, de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de verklaringen in het begeleidend schrijven bij de aanvraag waaruit duidelijk blijkt dat de inkomsten van haar echtgenote onvoldoende zijn om in de basisbehoeften te voorzien. Verder heeft zij een attest inzake belastingen voorgelegd waaruit blijkt dat zij geen inkomsten ontvangen voor onroerende goederen.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoekende partij aan haar aanvraag een begeleidend schrijven van 24 augustus 2020 van haar advocaat heeft gevoegd waarin gesteld wordt:

“Hij dient een nieuwe aanvraag in met nieuwe elementen: het bewijs van zijn onvermogensheid.

Ter ondersteuning van deze aanvraag treft u in bijlage volgende documenten:

(..)

-De verzoeker was ten laste van zijn dochter en haar partner in zijn land van herkomst. Hij legt neer:

(..)

°Bewijs dat de Heer L. (..) en Mevrouw L.D.S. (..) hebben geld overgemaakt aan de verzoeker

Verzendbewijzen via Alpha Transfers voor de periode 2017-2019 (14 storting) (stuk 6)

Verzendbewijzen via Banco do Brasil voor het jaar 2018 (12 storting) (stuk 7)

Verzendbewijzen via Ria voor het jaar 2016 en 2019 (4 Storting) (stuk 8)

Het gaat over belangrijke bedragen die waren voorzien voor de basisbehoeften van de verzoeker

°Attest van Inkomsten belasting van Brazilië-boekjaar 2019/kalenderjaar 2018 (stuk 9) en Attest van Inkomsten belasting van Brazilië-boekjaar 2020/kalenderjaar 2019 (stuk 10) waaruit blijkt dat de verzoeker geen inkomsten heeft.

°De verzoeker is gehuwd met Mevrouw M.B.D.S.L. (..) (stuk 11). De vorige aanvraag werd geweigerd want: “Uit dit attest blijkt dat betrokkene gehuwd zou zijn. Er ligt geen attest van ongehuwdheid voor waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene burgerlijke staat inmiddels is gewijzigd. Het is du redelijk te stellen dat, voor zover betrokkene daadwerkelijk onvermogen is, betrokkene ten laste is van haar echtgenoot: echtgenoten zijn het immer aan elkaar verplicht om elkaar te onderhouden.

De verzoeker legt een attest van inkomsten belasting van Brazilië neer voor Mevrouw M.B.D.S.L (..) (zijn echtgenoot) (stuk 12) waaruit blijkt dat de inkomsten voor het jaar 2019, 11 976 real (ongeveer 1800 EUR) zijn want zij heeft een micro-onderneming. Dat betekent dat Mevrouw heeft een maandelijkse inkomst van 998 real (ongeveer 150 euro).

De gemiddelde maandelijkse salaris in Brazilië is 276 euro,

De inkomsten van Mevrouw M.B (..) zijn onvoldoende om te besluiten dat de verzoeker ten laste is van haar. Bovendien heeft zij ook twee kinderen ten laste. Daardoor zijn de inkomsten van Mevrouw B. (..) kennelijk onvoldoende om in de basisbehoeften van de verzoeker te voorzien.

(..)”

2.7. De Raad stelt vooreerst vast dat – in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt – uit het begeleidend schrijven geenszins naar voren komt dat haar echtgenote of zijzelf geen onroerende goederen zouden bezitten. Er wordt slechts gesteld dat de inkomsten die gegenereerd worden uit een professionele activiteit van haar echtgenote onvoldoende zijn om in de basisbehoeften te voorzien. Daarmee wordt evenwel niet aangetoond dat er *in casu* ook sprake is van onvermogensheid aangezien

niet blijkt dat de verzoekende partij of haar echtgenote geen onroerende goederen bezitten. Verder blijkt dergelijk iets ook niet uit de door de verzoekende partij gevoegde stukken inzake belastingen in Brazilië. Uit de voorgelegde documenten, meer bepaald de “*verklaring van jaarlijkse aanpassing inkomstenbelasting – natuurlijke persoon boekjaar 2020-kalenderjaar 2019*” dat 8 bladzijden bevat kan enkel blijken dat er “*Geen informatie*” is met betrekking tot het geëxploiteerde onroerend goed in Brazilië en er geen patrimonium evolutie is maar daaruit kan niet als dusdanig afgeleid worden dat de echtgenote van verzoekende partij, of verzoekende partij zelf, geen bezitter zou zijn van enig – al dan niet geëxploiteerd – onroerend goed in Brazilië. Het enige wat uit deze documenten naar voren komt is dat er geen informatie is over inkomsten uit een onroerend goed. Het gegeven dat men geen inkomsten genereert uit onroerende goederen houdt evenwel niet in dat men geen onroerende goederen bezit. Het bezitten van onroerende eigendom heeft uiteraard impact op de vermogendheid. Immers maakt dit al dat men bijvoorbeeld geen huur moet betalen.

Zoals supra gesteld, heeft de gemachtigde terecht vastgesteld dat het onvermogen in Brazilië niet afdoende werd aangetoond nu niet kan blijken dat zijzelf of haar echtgenote geen onroerend goed bezitten. Waar verzoekende partij stelt dat dit een onredelijke bewijs vragen betreft, wijst de Raad op het volgende:

Voor wat betreft het begrip ‘*ten laste*’, stelt verzoekende partij terecht dat kan worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest *Jia* (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Yunying Jia/Migrationsverket*, ptn. 35-37 en 43), rechtspraak die werd bevestigd in het arrest *Reyes* (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, *Flora May Reyes/Migrationsverket*, ptn. 20-24). Ook in de nota met opmerkingen wordt hiernaar verwezen. In het voormelde arrest *Jia* wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘*ten laste*’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (pt. 35). Om vast te stellen of de familieleden te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij, gelet op hun economische en sociale toestand, niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien (pt. 37). Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan (pt. 37). Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel (pt. 43). In het arrest *Reyes* stelt het Hof vast dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de betrokkene, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, maar het beklemt toont hierbij dat deze materiële steun “*voor hem noodzakelijk [moet zijn] om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst*” (pt. 24)

Om als ‘*ten laste*’ te kunnen worden beschouwd, moet verzoekende partij dus aantonen dat er reeds eerder, en dus voorafgaand aan de aanvraag, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, van materiële en/of financiële aard, omdat zij zelf niet in staat is in haar basisbehoeften te voorzien. Redelijkerwijs houdt dit laatste in dat er sprake is van een situatie van onvermogenheid.

Zoals verzoekende partij terecht stelt, vermag het ten laste zijn in het land van oorsprong te worden aangetoond met elk passend middel. Deze vrije bewijsvoering houdt evenwel niet in dat verwerende partij ertoe is gehouden alle door verzoekende partij overgemaakte bewijsstukken zonder meer te aanvaarden. Het komt verwerende partij toe de overgemaakte bewijsstukken en hun bewijswaarde te beoordelen. Hij beschikt daarbij over een ruime discretionaire bevoegdheid waarbij de Raad slechts terughoudend kan toetsen.

Aangezien de financiële ondersteuning door de referentiepersoon dient te geschieden vanuit een daadwerkelijke noodzaak om te kunnen voorzien in de basisbehoeften van de derdelander – en niet een louter financiële bonus op diens eigen middelen mag betreffen – is het niet kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om te vereisen dat verzoekende partij aantoont dat zij in het land van herkomst op deze sommen was aangewezen om in haar levensonderhoud te voorzien. Verwerende partij heeft geoordeeld dat uit de gegevens van de aanvraag blijkt dat verzoekende partij in het herkomstland gehuwd is en dat haar echtgenote inkomsten heeft. Hoewel deze inkomsten door de verzoekende partij zelf als onvoldoende worden beschouwd om in de basisbehoeften te voorzien, heeft de verwerende partij erop gewezen dat niet blijkt dat verzoekende partij of haar echtgenote ook niet in bezit zijn van enig onroerend goed zodat het onvermogen niet afdoende is aangetoond. De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk dat – wanneer de echtgenote van verzoekende partij wel degelijk inkomsten heeft uit een professionele activiteit, te samen met de

vaststelling dat geen afdoende bewijs voorligt van afwezigheid van onroerende eigendom, - de verwerende partij oordeelt dat niet blijkt dat verzoekende partij werkelijk afhankelijk was van de geldstortingen om in haar basisbehoeften te voorzien. Immers, hoewel de inkomsten van de echtgenote *an sich* genomen misschien onvoldoende zijn om in de basisbehoeften te voorzien omdat men bijvoorbeeld ook huur moet betalen, wordt dat anders wanneer blijkt dat men ook bezitter is van onroerende eigendom. De Raad kan de verzoekende partij ook niet volgen dat een onmogelijk bewijs wordt geëist. De Raad ziet niet in waarom de verzoekende partij of haar echtgenote indien zij werkelijk niet in bezit zijn van enig onroerend goed in Brazilië daartoe geen duidelijk officieel attest van de Braziliaanse autoriteiten kan voorleggen. Het staat verzoekende partij steeds vrij in dat kader een nieuwe aanvraag in te dienen wanneer zij dergelijk bewijs wel degelijk kan voorleggen.

2.8. Voor zover verzoekende partij nog verwijst naar rechtspraak van de Raad wijst de Raad erop dat in een continentale rechtstraditie er geen precedentswaarde kleeft aan deze rechtspraak en dat verzoekende partij ook niet aantoont dat de feitelijkheden die hebben geleid tot de door haar aangehaalde rechtspraak identiek of vergelijkbaar zijn met onderhavige zaak.

2.9. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet blijkt niet.

2.10. Er kan voorts pas sprake zijn van een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM wat betreft het gezins- en familieleven als vooreerst een beschermingswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt aangetoond. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). In casu heeft de Raad supra uiteengezet dat de gemachtigde op zorgvuldige en niet kennelijk onredelijke wijze tot de conclusie kon komen dat niet is aangetoond dat verzoekende partij in het land van herkomst ten laste was van haar Italiaanse schoonzoon. Het loutere feit dat verzoekende partij in België samenwoont met haar dochter en Italiaanse schoonzoon volstaat niet om aan te nemen dat er tussen verzoekende partij en haar dochter en Italiaanse schoonzoon sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden. Nu er geen sprake is van een beschermingswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan geen schending van artikel 8 van het EVRM blijken. Artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie is om voormelde reden evenmin geschonden.

2.11. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER